

MESTRING I NATUREN

Historien om Kari, en av deltagerne hos Innsiktute

Det har gått to år siden vi startet opp konseptet Innsiktute, og vi hadde bare holdt på noen måneder da en mor tar kontakt med oss. Hun har blitt anbefalt av PPT å ringe oss. Telefonen kommer mens vi er ved Sandungen, et vann i Vestmarka i Asker. Sammen med meg er Marie Østermann, hun er psykologistudent og frivillig veileder. Vi er på en liten sykkelstur, den første overnattingsturen vi arrangerer, og har med oss tre ungdommer, en jente og to gutter.

Marie i samtale med deltager

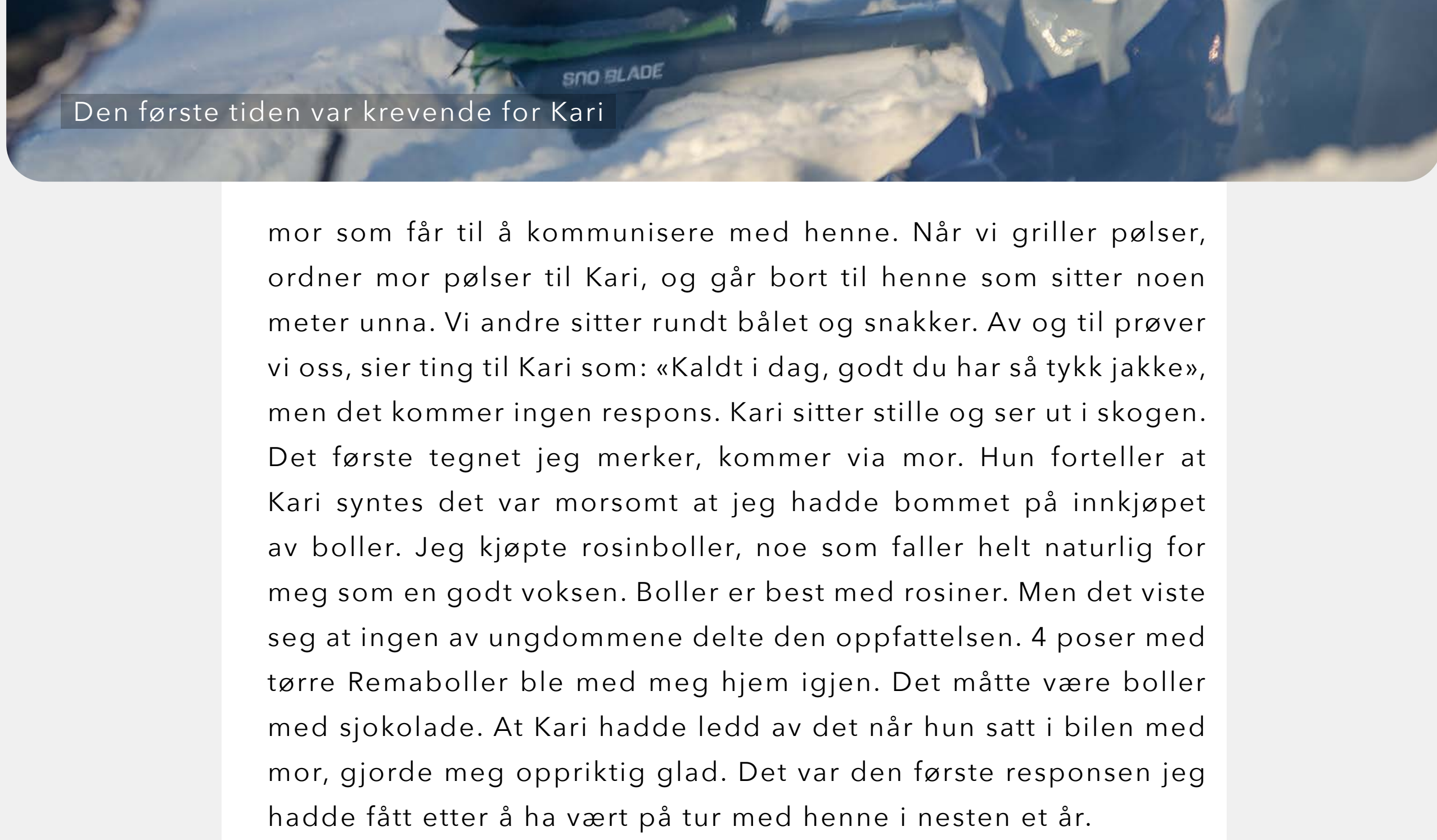
Marie sitter borte ved teltet sammen med en deltager, når jeg tar telefonen. Moren lurer på om vi kan bidra med noe som kan hjelpe datteren hennes. Hun er i utgangspunktet usikker på om dette er noe for dem, men vi blir enige om at vi kan komme hjem til dem og hilse på datteren. Vi kan kalle henne Kari.

Kari hadde gått et knapt år på ungdomskolen før hun ikke klarte mer, og nå er hun bare hjemme. Hun har ikke noe sosialt nettverk utenfor familien og hun har selektiv mutisme. Noe som innebærer at hun ikke snakker i sosiale situasjoner der hun ikke føler seg trygg.

Etter møtet blir vi enige om at hun skal bli med oss på tur, men forutsetningen er at mor også må være med, og det er helt greit for oss. Det viser seg raskt at mor er en meget god ressurs å ha med.

Kari kjemper sin egen kamp for å være med. Selv i en så liten gruppe bestående av to jenter og to gutter er det vanskelig å delta. Når vi sitter rundt bålet, velger Kari å sitte utenfor slik at hun har god avstand til oss. Hun trekker skjerfet godt opp og luen langt ned, slik at ansiktet nesten ikke vises og sitter med ryggen til oss.

Kari er med oss på mange turer til alle årstider, men det er bare

Den første tiden var krevende for Kari

mor som får til å kommunisere med henne. Når vi griller pølser, ordner mor pølser til Kari, og går bort til henne som sitter noen meter unna. Vi andre sitter rundt bålet og snakker. Av og til prøver vi oss, sier ting til Kari som: «Kaldt i dag, godt du har så tykk jakke», men det kommer ingen respons. Kari sitter stille og ser ut i skogen.

Det første tegnet jeg merker, kommer via mor. Hun forteller at Kari syntes det var morsomt at jeg hadde bommet på innkjøpet av boller. Jeg kjøpte rosinboller, noe som faller helt naturlig for meg som en godt voksen. Boller er best med rosiner. Men det viste seg at ingen av ungdommene delte den oppfattelsen. 4 poser med tørre Remaboller ble med meg hjem igjen. Det måtte være boller med sjokolade. At Kari hadde ledd av det når hun satt i bilen med mor, gjorde meg oppriktig glad. Det var den første responsen jeg hadde fått etter å ha vært på tur med henne i nesten et år.

Ett år blir til to. To av deltagerne fra første året blir med videre fordi de trenger å fortsette den gode utviklingen de er inne i. Kari er en av dem, og hun gjør stort sett som hun pleier, sitter litt utenfor gruppen, men nå har hun begynt å tegne litt. Små skisser og mønstre vokser frem på den lille blokken hun sitter med. Jeg ser raskt at hun er flink til å tegne. Men det har skjedd en god utvikling der. Hun er litt nærmere oss og er ikke lenger så tildekket i ansiktet.

Kari er flink til å tegne

Tiden og turene går, og Kari og mor blir gradvis mer aktive i våre aktiviteter. I enkelte aktiviteter sitter Kari nærmere oss, litt for hun har en god dag, andre ganger fordi tilfeldighetene vil at det skal bli slik. Slik det ble med hundekjøringen på Bergvang gård.

Deltagerne har allerede matet de 16 hundene og fått satt seletøy på de. Det er enormt mye lyd der vognene står og rister når de bjeffende hundene kaster seg fremover i selene. Hundene er veldig klare for å løpe, kun holdt igjen av et kraftig tau som tjorer vognene til et solid gjerde. Deltagerne skal styre hver sin vogn, med en deltager som passasjer. Kari står nærmere enn før. Plutselig sier Sven-Erik Gullbekk, en av eierne, at Kari kan sette seg opp i vognen. Før Kari rekker å tenke, slippes hundene løs, og hun forsvinner av gårde sammen med Sven-Erik. Enda en barriere brytes. Utrolig nok greier Sven-Erik å overtale Kari til å bli med på nok en tur, og denne gangen skal hun stå bak og styre vognen, med Sven-Erik som passasjer. Sammen raser de av gårde på en ny runde mens gjørmene spruter opp bak de viltre hundene.

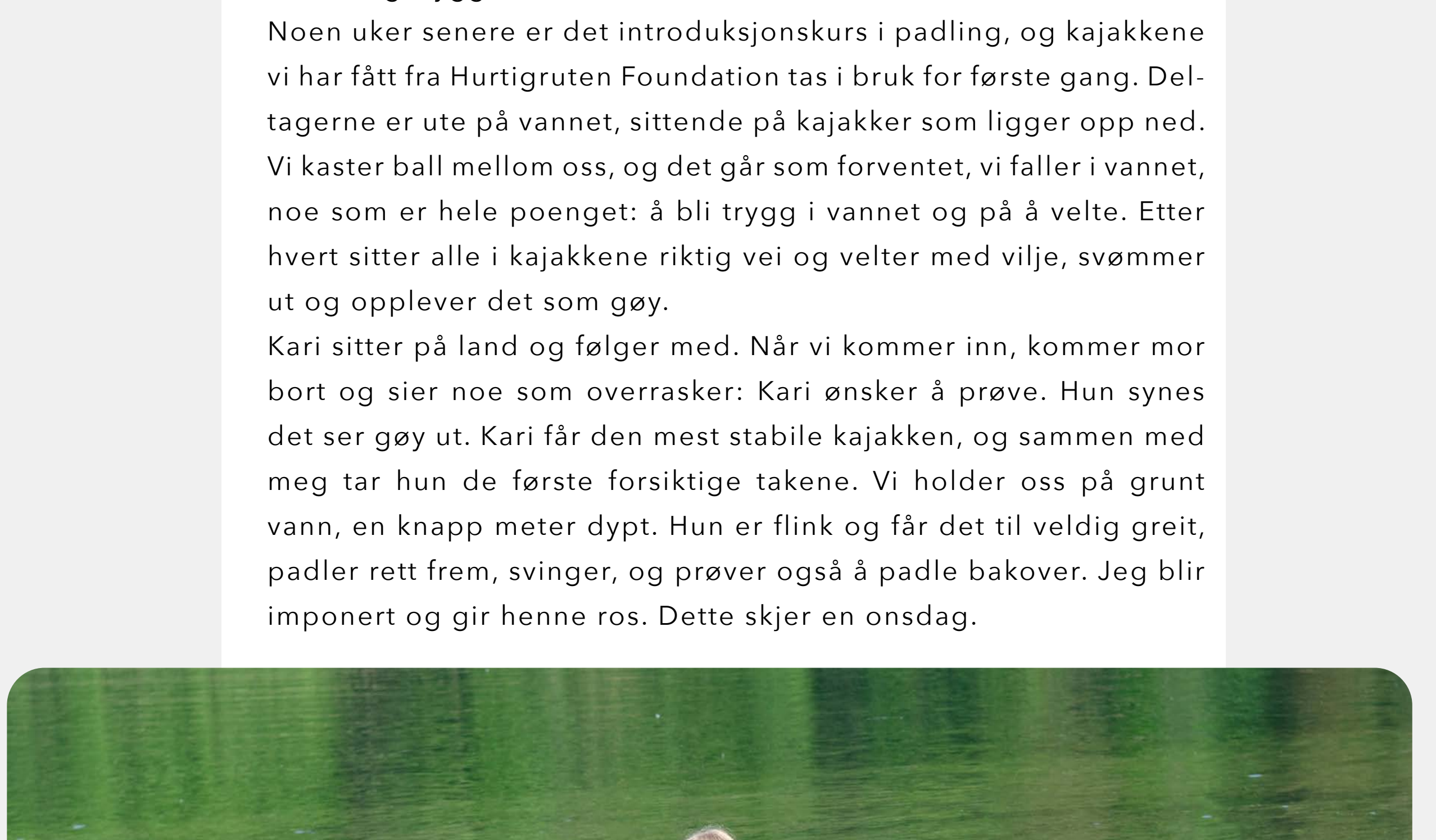

Hundekjøring var en herlig opplevelse

Vinteren går, og etter hvert kommer det generelle bålforbudet. Vi er på Håøya og rydder søppel, og når vi spiser lunsj, setter Kari seg sammen med oss rundt bordet. Hun sier ikke noe, men det kjennes bra at hun sitter sammen med oss, ikke for seg selv. Nå virker hun rakere og tryggere sammen med oss.

Noen uker senere er det introduksjonskurs i padling, og kajakkene vi har fått fra Hurtigruten Introduksjon tas i bruk for første gang. Deltagerne er ute på vannet, sittende på kajaker som ligger opp ned. Vi kaster ball mellom oss, og det går som forventet, vi faller i vannet, noe som er hele poenget: å bli trygg i vannet og på å velte. Etter hvert sitter alle i kajakkene riktig vei og velter med vilje, svømmer ut og opplever det som gøy.

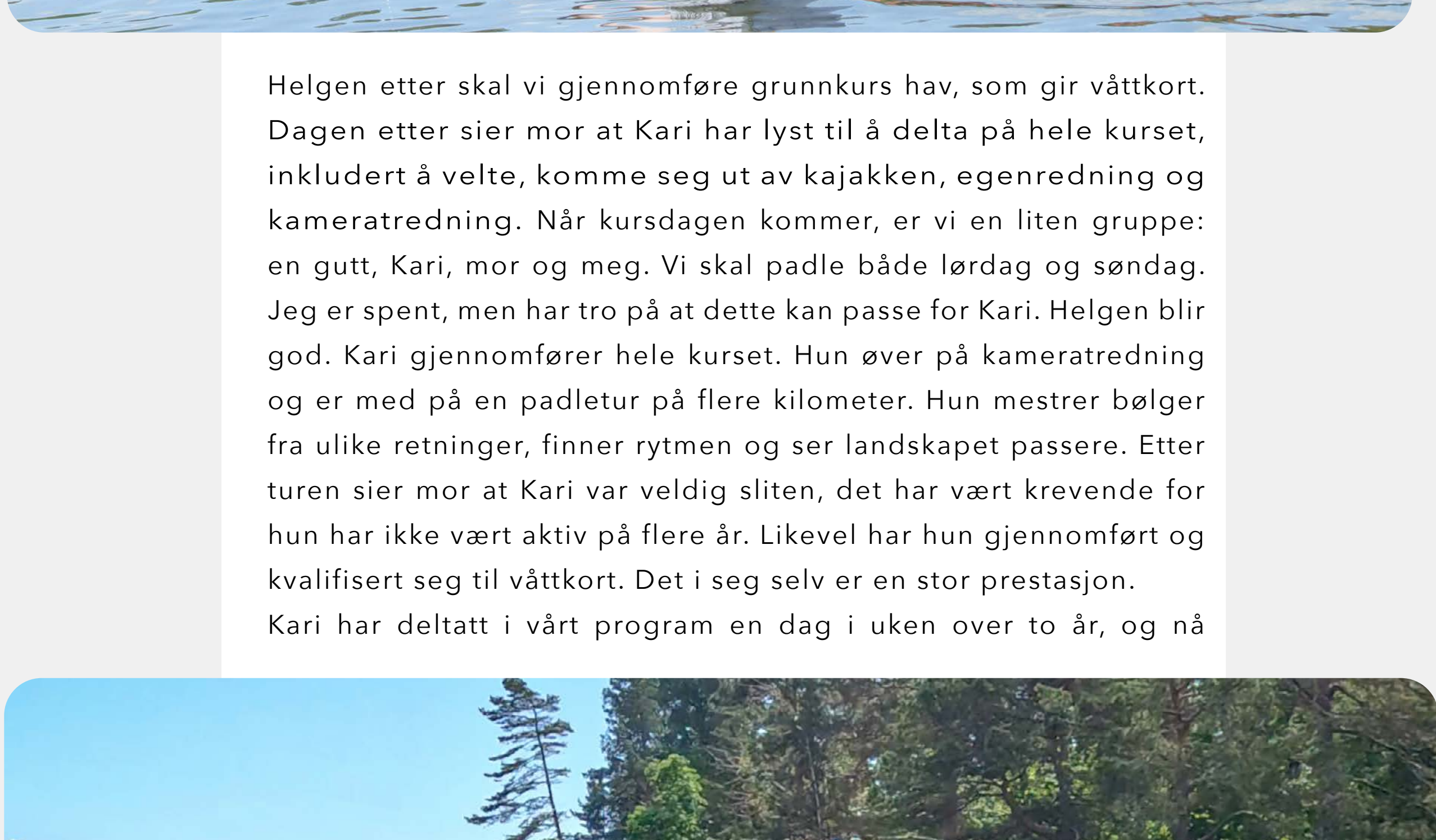
Kari sitter på land og følger med. Når vi kommer inn, kommer mor bort og sier noe som overrasker: Kari ønsker å prøve. Hun synes det ser gøy ut. Kari får den mest stabile kajakken, og sammen med meg tar hun de første forsiktede takene. Vi holder oss på grunt vann, en knapp meter dypt. Hun er flink og får det til veldig greit, padler rett frem, svinger, og prøver også å padle bakover. Jeg blir imponert og gir henne ros. Dette skjer en onsdag.

De aller første padletakene

Helgen etter skal vi gjennomføre grunnkurs hav, som gir våttkort. Dagen etter sier mor at Kari har lyst til å delta på hele kurset, inkludert å velte, komme seg ut av kajakken, egenredning og kameratredning. Når kursdagen kommer, er vi en liten gruppe: en gutt, Kari, mor og meg. Vi skal padle både lørdag og søndag. Jeg er spent, men har tro på at dette kan passe for Kari. Helgen blir god. Kari gjennomfører hele kurset. Hun øver på kameratredning og er med på en padletur på flere kilometer. Hun mestrer bølger fra ulike retninger, finner rytmen og ser landskapet passere. Etter turen sier mor at Kari var veldig sliten, det har vært krevende for hun har ikke vært aktiv på flere år. Likevel har hun gjennomført og kvalifisert seg til våttkort. Det i seg selv er en stor prestasjon.

Kari har deltatt i vårt program en dag i uken over to år, og nå

Året ble avsluttet med bestått grunnkurs Hav

begynner hun på videregående skole hvor hun skal studere håndverk, design og produktutvikling. Et godt valg tenker jeg. For meg som har fulgt henne disse to årene er jeg både rørt og imponert over den innsatsen hun har lagt ned. Jeg har sett hvor krevende det har vært for henne å finne tilbake til den trygge og gode jenta som befinner seg der inne. Hun har fortsatt en god vei å gå, men jeg tror og håper at veien videre vil være litt mer tydelig og jevnere for henne.

Bilder og fortelling er godkjent for publisering av "Kari" og mor.

Gjennom **mestringsskapende aktiviteter** gir vi ungdom gode opplevelser i naturen. I tillegg til generelt **friluftsliv** er våre hovedaktiviteter **klattring** ute på Hyggen, **kiting** på Fagerheim på Hardangervidda og **padling** på Oslofjorden. Vi er alltid på jakt etter frivillige som kan være med.

Er dette noen for deg?

Ta kontakt med oss på post@innsiktute.no

Les mer om oss på: www.innsiktute.no

Mvh.

Knut Ivar Andersen

Daglig leder

Innsiktute